

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. II. Virtutes quædam, quibus se perpetuò exercere debeat homo
Christianus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPECULUM SPIRITUALIUM. Ibidem. 1.

tes tuas, & quasi nebulam peccata tua. Ac rursum, Lavamini, inquit, mundi estote, auferite malum cogitationum vestrarum ab oculis meis: quiescite agere perversè, dissite benefacere. Si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabitur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt. His & compluribus aliis similibus sententiis Deus, qui neminem perire cupit, te in Scripturis sanctis consolatur, ut clementissimæ bonitati ipsius confidas. Confide igitur, ô homo bonæ voluntatis, confide in misericordia Dei tui, etiamsi mox post correctionem vitam inchoatam ex hoc mundo emigrare debeas. Sicut enim Evangelium testatur, illi quoque denarium beatitudinis æternæ accipiunt, qui unicâ tantum horâ laboraverunt in vinea; id est, qui justè & piè modico admodum tempore vixerunt: & beati pronuntiantur à Domino etiam hi, qui in tertia vigilia, hoc est in senectute, parati inveniuntur. Si verò non statim postea quàm ad Deum conversus & reversus es, evocaris ex hac vita, constanter persevera in sancto proposito, & timore Domini.

CAPUT II.

Virtutes quadam, quibus se perpetuò exercere debeat homo Christianus.

§. I. PATIENTIA.

1. Deum in itinere conversionis delictis tranquilla paci condire solet, sed afflictionibus probat proficiens & provectior.

2. Patienter itaque & lasanter crux à DEO imposita toleranda est.

3. De manu enim ejus nihil provenire potest, nisi in utilitatem nostram.

§. II. RESIGNATIO.

1. Humilia te, & omnino nihil te esse ex animo agnosce.

2. Proprii sensus obstinationem, & omnem pertinacem contentionem fuge.

3. Te ipsum, omniaq; judicia ac desideria sua plene in Dei voluntatem resigna.

§. III. OBEDIENTIA.

1. Ejus meritum immansum.

2. Inobedientia secreta exemplum.

3. Reprehensiones tibi illatas suaviter perfer.

§. IV. FUGA VANÆ GLORIÆ.

1. Non cupias hominibus placere, sed soli Deo.

2. Vilibus propter Christum contentus esto.

3. In itinere tentationu vana gloria statim acriter repugna.

4. Humilitas virtus celisum, philantia propria diabolorum.

§. I. PATIENTIA.

ET ut omni reliquo vitæ tuæ tempore pœnitentiam DEO gratissimam agas, tolera miti ac mansueto corde adversa & incommoda omnia quæ tibi ejus permisso eveniunt, atque à creaturis inferuntur. Solet Dominus hominem ad se conversum in initio quidem multis consolationibus exhilarare, offerens ei pœnè assidue lac spirituale & candidum panem gratiæ: sed postea, subtractâ hâc suavissimâ escâ, cibum solidum ac panem atrum illi porrigit, jamque eum per viam admodum inamœnam, difficilem & tenebrosam ducit, exercetque illum tribulationibus diuturnis atq; angustiis ineffabilibus; aded ut hujusmodi homo videatur sibi prorsus à Domino derelictus abjectusque, & quodammodo satanæ traditus. Interim etiam gravi-

1. In itinere conversionis delictis, progressum subinde amaritudinibus condire solet Deus.

Matth. 20.

Luc. 12.

SPICU-
LUM SPI-
RITUA-
LI.

vissimè affligitur à vitiis in se ex-
urgentibus, atque ab hominibus
se persequentibus.

2.
Ergo pa-
tienter
& prom-
pte crux
imposita
perfera-
tur.

Si tibi istud acciderit, vide ut
strenuè ac sapienter te geras; fir-
miter confidens in Deo tuo, qui
ex vero amore ita te flagellat sive
flagellari sinit. Non excutias ab
humeris tuis crucem quam ille
imponit: nam ea tibi omnino sa-
lutaris est, & longè utilior, quàm
magna spiritualis dulcedinis ab-
undantia. Cùm Dominus tuus
fit peritissimus medicus, urit,
secat, amaraque potiones tibi
offert, ut te sanet. Hoc sciens, su-
stine patienter quidquid te gra-
vat: perfer omnem afflictionem
ob honorem amoremque Dei, in
remissionem peccatorum tuorū.

3.
De manu
Dei om-
nia acci-
piantur,
à qua nil
nobis nisi
bonum
confertur.

Numquam murmures adver-
sus Deum, neque opera judicā-
ve ejus reprehendas, licet enim
hæc occulta & incognita atque
etiam incōprehensibilia tibi sint,
semper tamen justa ordinatissima-
que sunt. Non putes quidquam
fortuito & absque Dei providen-
tia accidere in mundo: sed in om-
nibus sapienter attende divinam
dispositionem, sine qua nec un-
num quidem folium de arbore
decidit. Deus qui creavit omnia,
gubernat etiam & regit omnia, à
supremo spiritu Angelico usque
ad infimum terre vermiculū. Hoc
si indubitanter credideris, facilius
poteris æquo imperturbatoque
esse animo inter varios casus vi-
tæ præsentis.

§. II. RESIGNATIO.

Sis, oro, bonæ resignatæque
voluntatis, & verè humilis. Nū-
quam te aliquid esse existimes: sed
mane jugiter in oculis tuis & in
intellectu tuo parvulus ac nihil.
Non magni facias bona quæ agis,
sciens ea plena esse defectibus: a-
liorum verò bona opera magni-
pende, & illa tuis bonis operi-
bus præfer. Non tibi vanè pla-
ceas de aliquo Dei dono: qui e-
nim cōsentit vanæ superbia com-
placentiæ, faciem animæ suæ fo-
dissimā deturpat maculā.

Duritiam & obstinationem
proprii sensus sedulo fuge: nam
ea gratiam Dei profectumque spi-
ritualem maximè impedit. De-
vota itidem indecentes verborum
contentiones: malens victus vi-
deri, quàm virtutem sanctæ hu-
militatis amittere. Etiam si pro
fidei & veritatis defensione co-
garis quidpiam constantius asse-
rere: non tamen superbè te geras,
nec sis turbulentior aut concita-
tior quàm oportet.

In rebus dubiis voluntatem
Dei ab aliquo Deum timente sub-
missa mente require, & Deus te
diriget atque proteget. Disce
promptè deserere iudicium tuū,
voluntatem tuam & desideria tua,
propter Deum. Cùm difficile sit
certo semper scire, quænam de-
sideria sint à Deo, homo etiam in
illis quæ se rectè desiderare putat,
resignatus esse debet ac Deo di-
cere: *Domine, fiat non quod ego
volo,*

*SPICU- volo, sed quod tu vis, & quod hono-
LUM SPI- ri tuomagis congruit.*

§. III. OBEDIENTIA.

Quanti sit meriti obedientia.
1. Paratus sis semper ad obediendum: quia minimum opus ex vera obedientia factum magis Deo placet, quam grande opus ex propria voluntate peractum. † Melius enim est ex simplici obedientia quicquid colligere, quam ex propria voluntate sublimi rerum cælestium contemplationi operam dare; & plus divini favoris obtinet, qui ex pura obedientia sobriè continenterque ad laudem Dei manducat, quam qui rigidissimam abstinenciam ex propria voluntate amplectitur. Aded scilicet gratum Deo sacrificium est, propriæ voluntatis, proprii sensus, & propriæ quæstionis abnegatio. Obedientia humilitatis prima filia, reddit hominem aptum ad quamlibet gratiam suscipiendam, atque ad cælum via tutissima est.

Inobedientia exemplum formidandum.
2. Qui obedire non vult in his in quibus obedire debet, & audax, ferox, atque contumax est in Prepositos suos, is inimicissimus Deo est. Quædam eximie sanctitatis Virgo, videns in spiritu animam cujusdam Monachi pœnis purgatoriis graviter torqueri, qui

† Asceticos de obedientie meritum magnitudine Magistros citat S. P. Ignatius Soc. Iesu parens ac fundator, in aurea sua de obedientie dotibus ac meritis Epistola. De quo videndus est R. P. Ferr. Ribaden. libro Vitæ S. P. Ignatii 5. c. 4. & qui Theologicè disputant Scholastici Doctores apud D. Thomam 2. 2. qu. 104. art. 2. & 3. & 3. parte q. 47. art. 2.

tamen satis probè vixisse putabatur, interrogavit Deum, quam ob causam illa anima non esset in cælo. Cui Dominus in hunc modum respondit: *Iste Monachus voluntati Abbatis & Prepositi sui in omnibus bonis humiliter consentire atque obtemperare noluit: displicuit enim ei quidquid Abbas faceret, existimans se sapienterem illo esse, & melius qualibet posse agere.*

Quando reprehenderis, suscipe benigno tranquilloque animo reprehensionem, & culpam tuam libenter agnosce. Si necesse est ut te excuses, breviter, modestè, & humiliter hoc facito.

§. IV. VANÆ GLORIÆ FUGA.

Non haberi, sed Deo placendum.
1. Non appetas esse admirationi, haberi que in honore apud homines. Et licet aliqua bona agas coram hominibus, non tamen idè illa agas ut videaris, & glorificeris, vel sanctus credaris ab hominibus, sed ut homines Deum glorificent, beneque ædificentur ad laudem Dei. Mox ubi appetitionem vanæ gloriæ in te exoriri advertis, corrige illam: & omni impuritate rejectâ neglectâque, quære & specta Deum ejusque honorem. Optatius tibi sit contemni quam laudari, & subesse quam præesse.

Gaude vilioribus exortitiis amore Christi.
2. Non gravatè exequaris etiam infima & abiecta servitia amore cælestis Regis Jesu Christi, qui se ultra omnem modum humiliavit propter te. Submittete infra omnes homines: & in quieta valle

G g humi-

SPERCU-
LUM SPI-
RITUALI-
LE.

humilitatis tamquam in rutissi-
mo loco commorare. Puta te esse
veluti vilem quemdam & rejecta-
neum panniculum, quem quilibet
liberè conculcare & premere
possit.

3. Si in verbis, gestibus, moribus
& actibus tuis propensum te sen-
tis ad placendum alicui homini
mortali, ita ut Deum sive Dei
honorem purè non quæras: hoc
statim in te damna & execrare
ceu superbiæ fundum impurissi-
mum, ac pravam intentionem
depone. Quidquid vanitatis, ja-
stantiæ & elationis in te vivere
deprehendis, instanter mortifica.

4. Memineris Dom̃num nostrū
Jesum Christum, & beatos spiri-
tus Angelicos, omnesque cæli ci-
ves esse humiles, ac superbiam su-
perbiam detestari: cacodæmones
contra superbos esse, & humili-
tatem odio prosequi. Tu te illis
adjunge, ab istis separa. Persua-
sissimum habe, fieri non posse ut
Deo vivas, nisi humilis & resig-
natus esse, ac vitiis inordinatis-
que naturæ tuæ propensionibus
emori coneris. * Tantū in te
crescet verus amor Dei, quantum
minuetur perniciosus amor tui,
quo teipsum impurè quæris, & ad
teipsum reflecteris.

* *Φι.*
λαυρία
est ini-
mica a-
moris
Dei.

Humili-
tas An-
gelorum,
superbia
diabolo-
num pro-
pria.

3. *Orienti*
vana glo-
ria sta-
im repu-
nanā.

CAPUT III.

Quomodo se spiritualis homo gerere
erga proximum, & qua officia
prestare ei debeat.

§. I. AFFECTVS INTERIOR.

1. Omnes ex animo reverè dilige.
2. Quia omnes sunt excellentes imagines Dei.
3. Etiam illi, qui corpore deformi sunt ac de-
spicabili: nam anima sancta pulchritudo ineffa-
bilis est.

4. Quare vir bonus, licet deformis, pulchrior
est peccatore formosissimo.

§. II. GESTVS ET FACIES EXTE-
RIOR.

1. Ne sis erga alios vultu retrico vel amaro-
lento.

2. Ideoq; virtutem mansuetudinē à DEO in-
stanter postula.

§. III. BENEFICENTIA.

1. Omnibus quidem benefaciendum, maxime
verò inimicis.

2. Aeternis, indigentibus, & afflictis per-
sonis.

3. Etiam animabus in Purgatorio diligenter
subveniendum.

§. IV. BENEVOLENTIA.

1. Bene optandum omnibus.

2. Cito reconciliare proximo offenso: & offensa
inter alios exortae studiose componere.

3. Neminem sperne: nec de ullius emendatione
despera.

§. V. COMPASSIO.

1. Peccantibus compatiendum propter diaboli
astum, nostramq; fragilitatem.

2. Nam ad te etiam pertinet cura de salute
proximi tui:

3. Quare debes ei in loco & tempore correptionem
fraternam ex zelo DEI, & sine felle ira-
cundie.

4. Semperte tuosq; defectus respiciens.

§. VI. IUDICIUM DE ALIIS.

1. Non facile malum de proximo suspicaris.

2. Neque sollicitè cures ea, quæ ad te nihil at-
tinent.

3. Noli querulus esse, nec haberi.

§. I. AFFECTVS IN-
TERNUS.

CHRISTUS Dominus ait in Ev-
angelio: Hoc est præceptum
meum, ut diligatis invicem, sicut
di-

